

เมนูข้อมูล

นายคาค้า

ตะกายไปใน 'ความสิ้นหวัง'

ประเทศจะพัฒนาไปทางไหนให้ดูที่ความหวังของประชาชน คนส่วนใหญ่ในประเทศตั้งความหวังของตัวเองไว้อย่างไร

ระหว่างความหวังใ้การพัฒนาตัวเอง การมีส่วนร่วมกับการทำให้ประเทศดีขึ้น หรือการวิ่งวอนเรียกร้องเพื่อรับการดูแลจากรัฐบาล จากสังคม

เมื่อเร็วๆ นี้ "กรุงเทพโพลล์" สำรวจเรื่อง "ชีวิตแรงงานไทยกับกรขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ 5%" ความน่าสนใจอยู่ที่คำถาม "ความหวังที่อยากบอกกับนายจ้าง"

คำตอบร้อยละ 30.6 อยากให้เพิ่มเงินรายวันให้มากขึ้น, ร้อยละ 23.7 อยากให้มีการจ้างงานทุกวัน, ร้อยละ 10.6 อยากให้เพิ่มสวัสดิการ ค่ารักษาพยาบาล, ร้อยละ 8.2 อยากขอให้ทำงานหนักแต่ได้เงินคุ้มค่ามากขึ้น, ร้อยละ 7.9 อยากให้เพิ่มการทำงานนอกเวลา (OT) มากกว่านี้, ร้อยละ 7.0 อยากให้เพิ่มโบนัสสูงกว่านี้, ร้อยละ 1.9 อยากขอให้ทำงานแบบลางานนี้, ร้อยละ 1.9 อยากให้เพิ่มการอบรมวิชาชีพพัฒนาทักษะการทำงาน, ที่เหลือร้อยละ 2.8 เป็นความหวังอื่นๆ เช่น ไม่มีความหวัง, อยากให้เงินเข้าตรงเวลา

และเมื่อถามถึง "เรื่องที่ยากขอจากรัฐบาล" โดยตอบได้มากกว่า 1 ข้อ ร้อยละ 75.8 อยากให้ช่วยแก้ปัญหาราคาสินค้าแพง ช่วยลดค่าครองชีพ, ร้อยละ 41.9 อยากให้ขึ้นค่าแรงขั้นต่ำทุกปี, ร้อยละ 27.2 อยากให้มีสวัสดิการต่างๆ ที่ดีขึ้น, ร้อยละ 26.3 อยากให้มีมาตรการช่วยเหลือ

ค่าครองชีพ เช่น คนละครึ่ง, ร้อยละ 9.8 อยากให้รัฐบาลจัดอบรมทักษะแรงงาน ที่เหลือร้อยละ 2.4 เป็นความต้องการอื่นๆ เช่น ไม่มี, ตรวจสอบการเอาเปรียบแรงงานของนายจ้าง

การสำรวจใช้การสุ่มตัวอย่างจากผู้ใช้งานที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป และปริมาตร 3 จังหวัด ได้แก่ นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

ประเทศไทยเราส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมมาช้านาน ให้ประชากรแทบจะส่วนใหญ่ของประเทศเป็นผู้ใช้แรงงาน เมื่อทิศทางการพัฒนาประเทศได้สร้างความเหลื่อมล้ำในทุกด้านให้เกิดขึ้นกับประชาชนเป็นอย่างมากตลอดมา คนกลุ่มหนึ่งมีเหลือเฟือในทุกเรื่อง ขณะที่คนส่วนใหญ่ขาดแคลนไปทุกอย่าง

ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาประเทศแบบนี้สะท้อนในผลโพลดังกล่าว

ประเทศพัฒนาไปได้ดี สังคมที่เข้มแข็ง ประชาชนจะต้องรู้สึกพึ่งพาตัวเองได้ อยู่อย่างมีความเชื่อมั่นในอนาคตที่รับประกันชีวิตที่ดีให้ตัวเองได้

ผิดกับประเทศที่อ่อนแอ จะสะท้อนมาในผู้คนที่ใช้ชีวิตไม่ไหว โหยหาความช่วยเหลือ เรียกร้องการดูแล

จากผลโพลนี้ละจะพบว่าทั้ง "ความหวังต่อนายจ้าง" และ "ที่ยากขอจากรัฐบาล" ส่วนแล้วแต่ละสะท้อนถึงชีวิต

ที่ยังโยหาความช่วยเหลือ ยังให้คำกับการพัฒนาตัวเองเพื่อยืนหยัดด้วยลำแข้งให้พึ่งพาตัวเองได้น้อยเอามากๆ

สังคมและประเทศที่ปล่อยให้ประชาชนส่วนใหญ่อยู่ด้วยความรู้สึกท้อแท้ชีวิตขึ้นอยู่กับกรเรียกร้อง โหยหาความช่วยเหลือเช่นนี้ ไม่มีทางที่จะสร้างประเทศชาติให้เข้มแข็งได้

เพราะความเข้มแข็งจะต้องเริ่มต้นที่ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกว่าต้องพึ่งพาตัวเอง

ที่ทำให้ประชาชนจิตใจอ่อนแอเปราะบาง หมดพลังที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้กับตัวเอง นอกจากนั้นรอความช่วยเหลือจากการหยิบยื่นมาให้จากผู้มีอำนาจ มีฐานะเหนือกว่า เช่นนี้ มีสาเหตุที่ซับซ้อน

แต่ถึงที่สุดแล้วคือการทำให้เกิดความสิ้นหวัง ประชาชนส่วนใหญ่มองไม่เห็นความหวังอื่นที่จะเยียวยาชีวิตได้นอกจากการร้องขอ

สภาพเช่นนี้จะส่งผลต่อการพัฒนาในทุกด้าน

ยานเศรษฐกิจจะขาดแคลนบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ เพราะความโล่งใจในการพัฒนาตัวเองมีน้อยมาก แต่แรงกดดันต่อเจ้าของธุรกิจจะเพิ่มขึ้นด้วยเสียงเรียกร้องทางการเมือง อำนาจประชาชนซึ่งคือการใช้อิทธิพลเสียงจะเป็นไปเพื่อผลประโยชน์เฉพาะหน้ามากกว่าจะมุ่งที่การพัฒนาประเทศ และโอกาสของแต่ละคนในระยะยาว

ในทางสังคมแทบไม่ต้องพูดถึง เพราะการขับเคลื่อนไปด้วยความสิ้นหวังเช่นนี้ ย่อมมีแต่ความอ่อนแอ และสิ้นเร้นเอาตัวรอด เป็นสังคมที่ไร้พลังสร้างสรรค์การพัฒนาส่วนรวม

ฟังดูแล้วคล้ายประชาชนเป็นภาระต่อการพัฒนาประเทศ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย

เพราะคำถามที่ต้องตอบก่อนคือ "ใครทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้" ●